

REVIZOR REVIZOR REVIZOR
REVIZOR REVIZOR REVIZOR
REVIZOR **R**EVIZOR REVIZOR
REVIZOR REVIZOR REVIZOR
REVIZOR REVIZOR **RE**VIZOR
REVIZOR REVIZOR REVIZOR
REVIZOR REVIZOR REVIZOR
REVIZOR **REV**IZOR REVIZOR
REVIZOR REVIZOR REVIZOR
REVIZOR REVIZOR REVIZOR
REVIZOR REVIZOR **REV**IZOR
REVIZOR REVIZOR **REV**IZOR

Nikolaj Vasiljevič Gogolj

Režiserka Ira Ratej

REVIZOR

Prvič na Šentjakobskem odru

Avtor: **Nikolaj Vasiljevič Gogolj**

Režiserka, avtorica odrske priredbe besedila in glasbene opreme uprizoritve: **Ira Ratej**

Dramaturginja: **Eva Jagodic**

Scenografinja: **Barbara Matul Kalamar**

Kostumografinja: **Katja Komljanec Koritnik**

Asistent kostumografinje: **Bojan Vister**

Koreografinja: **Tinkara Vrbinc Burnač**

Lektor: **Renato Horvat**

Igralska zasedba:

Anton Antonovič Skvoznik-Dmuhanovski, župan: **Gregor Usenik**

Ana Andrejevna, njegova žena: **Lili Bačer Kermavner**

Marja Antonovna, njegova hči: **Maša Medved**

Nataša Lukičeva, ravnateljica šole: **Katja Fajdiga**

Amos Fjodorovič Ljapkin-Tjapkin, sodnik: **Gašper Pavc**

Dunja Filipovna, direktorica bolnišnice: **Lenka Kombia**

Ivan Kuzmič, upravnik pošte: **Janez Usenik**

Ivan Aleksandrovič Hlestakov, uradnik iz Peterburga: **Elias Rudolf**

Osip, njegov asistent: **Tomaž Urgl**

Stepan Iljič Uhovertov, policijski predstojnik: **Tone Bertoncelj**

Miša, gospodinjska pomočnica pri županu: **Tinkara Vrbinc Burnač**

Vodji predstave in rekviziterja: **Zdenka Muha** in **Miha Vlaj** | Oblikovanje luči: **Gregor Törner** | Lučni tehnik: **Gregor Törner** | Tonski tehnik: **Miha Vlaj** | Scenski tehniki: **Ivan Kostanjevec**, **Gregor Törner** in **Miha Vlaj** | Izdelava scene in scenskih rekvizitov: **Marko Vojvoda**, **Ivan Kostanjevec**, **Gregor Törner**, **Barbara Matul Kalamar**, **Nika Dermastja** in **Saša Strnad** | Izdelava in predelava kostumov: **Katja Komljanec Koritnik** in **Bojan Vister** | Oblikovanje maske in frizur: **Incognito design** | Maskerke: **Incognito Design**, **Nika Dermastja** in **Rina Grošelj** | Garderoberja: **Marko Skok** in **Bojan Vister**

Premiera: 8. april 2023, Šentjakobski oder

Predstava traja 1 uro in 45 minut in nima odmora

Tone Bertonceľ, Gregor Usenik, Gašper Pavc in Janez Usenik

Tinkara Vrbinc Burnač, Katja Fajdiga, Lili Bačer Kermavner, Lenka Kombia in Maša Medved

Komu se smejete?
Sebi se smejete!

Anton Antonovič Skvoznik-Dmuhanovski

Intervju z Iro Ratej

Za Gogolja je bil smeh svet.

Revizor Nikolaja V. Gogolja govori o večnih temah vsakokratne oblasti in politike: korupciji, lenem uradništvu, slika omejenost, majhnost ključnih oseb majhne skupnosti (župan, zdravnik, učitelj), in še o marsičem. Kje in kako si prepoznala aktualnost vseh teh tem, da si se odločila za režijsko soočenje z Revizorjem?

Ko sva se pogovarjali o režiji za to sezono, me je tedanja umetniška vodja Šentjakobskega gledališča Mojca Kreft napotila na križišče političnega in komičnega. Potem sem brala sodobna in klasična dela in *Revizor* je bil eden med prvimi. Po branju sem ga odložila na stran, ker vsebuje čez dvajset oseb in terja zelo izkušenega režiserja. Iskala sem besedilo, ki bi bilo po svoji zasnovi bolj komorno in v uprizoritvenem smislu manj zapleteno. Po branju vseh mogočih del sem se vrnila k *Revizorju*, ker sem med branjem dobila občutek, kot da sledim kroniki dogajanja kakšnega manjšega kraja nekje v Sloveniji. *Revizorja* preveva močan duh avtentičnosti, saj je napisan po resnični anekdoti, ki jo je doživel Puškin in o njej pisal svojemu prijatelju Gogolju. Nazadnje pa je pretehtalo tudi dejstvo, da je po mojem mnenju prav ansambel Šentjakobskega gledališča umetniško zrel za uprizoritev te kompleksne komedije.

Katere vzporednice z aktualnim družbenim stanjem prepoznavaš, če primerjaš današnji trenutek in Gogoljev čas? Ali Gogoljeva komedija, skoraj 200 let po nastanku, še uspe učinkovito nagovarjati gledalca in ustvarjalca?

Živimo v času, ko se je korupcija razrasla ne le v naši mladi državi, marveč tudi v institucijah Evropske skupnosti, če se spomnimo nedavnega razkritja v zvezi s podkupovanjem podpredsednice Evropskega parlamenta. Za korupcijo pravimo, da je rak družbe. In to je zelo točna metafora, ker so rakaste celice nesmrtni in se kot metastaze razrastejo po vsem organizmu, dokler ga ne uničijo.

Maša Medved in Elias Rudolf

Gre za večno temo, saj nobena država, noben imperij oziroma družbena ureditev ni imuna pred korupcijo. In tako kot še nismo iznašli zdravila proti raku, še vedno nimamo učinkovitih sredstev, s katerimi bi znali izkoreniniti korupcijo. Vsak od nas ve, kaj korupcija je, in če bi se zdaj lotila naštevanja vseh slovenskih in tujih korupcijskih škandalov v zadnjih tridesetih letih, bi v gledališkem listu zmanjkalo prostora. Gogolj dogajanje postavi v majhno skupnost, ki jo, skupaj s svojimi ožjimi sodelavci in družinskimi člani, vodi prevejani in z vsemi žavbami namazani župan. Skupaj predstavljajo nekakšen ekstrakt družbe, saj so zastopani vsi družbeni sloji razen vojske, duhovščine in aristokracije. Lahko si mislimo, da komedije, ki bi se v carski Rusiji norčevala še iz zgoraj omenjenih, ne bi nikoli uprizorili. Tako pa se je krstne uprizoritve udeležil celo car Nikolaj I. in se imenitno zabaval.

Besedilo si občutno skrajšala in priredila. Kako si prišla do teh rešitev in zakaj se ti zdijo pomembne?

Gogolj je napisal komedijo za 25 oseb in že to se mi je zdelo neobvladljivo veliko, zato sem se lotila »pobijanja likov«, kot temu rečemo v dramaturškem žargonu. Želela sem obdržati vse bistvene dogajalne linije in informacije, ki jih gledalci potrebujejo za razumevanje, igralski ansambel pa za ustvarjanje vlog in situacij. Besedilo sem skrajšala za več kot polovico in pri tem »pobila« 14 likov. Odrekla sem se tudi predstavnikom nižjega plemstva Dobčinskemu in Bobčinskemu, ki s svojo klepetavostjo in površnostjo nosita velik del komičnih zapletov. Ko sem zapisovala besedilo svoje priredbe, sem zasledovala predvsem zagatnost situacij. Zanimalo me je neugodje tega stisnjenega sveta, ki v primežu strahovlade, prikrivanja, sprenevedanja in laži zaradi korupcije, nepotizma in birokracije nemočno ječi. Nekatere moške like sem spremenila v ženske, zato ker smo, kar se tiče korupcije, ženske že enakopravne. Predvsem pa sem razširila lik gospodinjske pomočnice pri županovih in se s tem zoperstavila Gogoljevi nameri, da bi v *Revizorju* izpostavil samo pokvarjene posameznike. To mlado dekle, danes bi ji rekli »prekarka«, ki opravlja priložnostna gospodinjska dela, čeprav je izobražena in vešča intelektualnega dela, sem izpostavila kot žrtev korupcijskega sistema. Ena izmed negativnih posledic delovanja družbe, ki jo razjeda korupcija, je množica šolanih mladih ljudi, ki ne more uresničiti svojih aspiracij in talentov, ker enostavno nimajo zvez. Smelejši med njimi zapustijo svoje okolje in odidejo drugam, navadno v tujino,

Gregor Usenik in Elias Rudolf

ostali pa životarijo na robu družbe. Tako s korupcijo prežeta družba izgublja neizmeren potencial mladih, kreativnih ljudi in začne sčasoma stagnirati na vseh področjih.

Domislila si umestitev dogajanja v specifičen čas in prostor. Kaj v estetskem in vsebinskem izhodišču pomeni ta odločitev?

Ko sva pred petimi leti v Šentjakobskem gledališču skupaj s scenografko Barbaro Matul Kalamar postavili *Dvanajst jeznih mož* v na pol podrto razpravno dvorano med gradbeno prenovo, sva hoteli sporočiti, da je iskanje pravice vedno proces prenavljanja, graditve občutka za pravičnost, ki se nenehno prilagaja družbenim okoliščinam oziroma našemu pojmovanju pravičnosti, ki se tudi spreminja. V eni izmed kritik sva izvedeli, da je takšen prostorski dispozitiv povsem neumesten in neverjeten, kar pomeni, da danes beremo gledališko scenografijo zgolj kot ilustracijo, ne pa kot nosilke pomenov. Zato sva tokrat malo manj metaforični, saj se mora tudi gledališče prilagajati umevanju svojih sodnikov. *Revizor* je poleg vsega drugega tudi komedija rekvizita, in ta rekvizit je pismo. Moja želja je bila, da bi dogajanje približala našemu času, in določila sem se za poslednje obdobje dvajsetega stoletja, ko telefoni niso bili tako zelo razširjeni in smo si še pošiljali pisma, brali časopise in poslušali radio. To so sedemdeseta leta; čas prvih naftnih kriz, zatona optimizma, plahnenja upora hipijev in vzpona disko kulture. Poleg tega je to doba, ki se ponaša z zelo prepoznavnim dizajnom, arhitekturo in modo s slavnimi »zvonarcami« in geometrijskimi vzorci. Potem sva skupaj z Barbaro iskali prostor, ki bi bil javen, multifunkcionalen, a bi hkrati omogočal tudi določeno mero zasebnosti; in na misel nama je prišel tipičen slovenski kulturni dom, ki danes vse bolj postaja tudi dom za šport in turistične dejavnosti. Na Slovenskem enačimo umetniško ustvarjanje z vsemi prostočasnimi dejavnostmi, ki jih umeščamo pod besedo *kultura*, zato je Barbara Matul Kalamar ustvarila hibrid prostora za javne prireditve, športne aktivnosti in druženje – zanimivo novogradnjo, kjer manjka še nekaj malenkosti, kot so sedeži in podobno. Nad tem prostorom vsesplošnega kulturnega potenciala, ki zagotovo stoji v samem centru mesta, pa stanuje župan z družino. Tej časovni premisi sedemdesetih let prejšnjega stoletja je z veseljem prikimala tudi kostumografka Katja Komljanec Koritnik, ki že tedne vneta brska po gledaliških fundusih in išče oblačila iz tega obdobja.

Ira Ratej, fotograf Borut Cvetko

Aristotel piše, da »komedija prikazuje ljudi, ki so slabši. Vendar pri tem ne prikazuje slabosti v vseh njenih pojavih, temveč le v tem, kar je na njem smešnega; smešnost je namreč poseben odtenek grdega. Smešnost bi lahko označili kot vrsto popačenosti ali grdobje, ki ne povzroča bolečine ali škode«. Kakšni so liki v Gogoljevem Revizorju? Zakaj se jim lahko nasmejemo?

Gogoljevi liki so večplastni, polnokrvni karakterji, dramska situacija je potisnjena v območje absurda, kar je sploh Gogoljeva posebnost. Spomnimo se njegovih novel *Nos* ali *Plašč* in romana *Mrtve duše*, ki tematsko izstopajo iz dobe realizma, v kateri je ustvarjal. Poleg tega se je Gogolj zelo poglobljeno ukvarjal s problemoma komičnega in smeha, še posebej po premieri *Revizorja*, do katere je bil zelo kritičen, ker so se igralci pri upodabljanju dramskih likov zatekli v pačenje in burkaštvo. Za Gogolja je bil smeh katarzičen, saj se med smehom človek sooči s svojimi pomanjkljivostmi in slabostmi in se jih pri tem tudi očisti. V našem novoreku bi Gogolj smeh definiral kot razstrupljanje (detox) duha. Pri smehu potemtakem ne gre zgolj za to, da se krohotamo slabšim od sebe, ampak da se smejemo slabemu v sebi.

Kaj ti pomeni smeh? Čemu se najpogosteje sama nasmeješ?

Smeh je bistvena prvina človeškega bitja in tudi katalizator potlačenega, neizrečenega, jeze, ogorčenja in napetosti. Vladarji so imeli dvorne norce, da so izrekli tisto, česar si plemstvo ni upalo. Zato me zelo žalosti globalni razmah politične korektnosti, ki ne le da ne razlikuje različnih tipov humorja (ironija, sarkazem, satira, groteska itd.), ampak vsako šalo razume dobesedno oziroma kot neposreden in brutalen napad na nekaj ali nekoga. Svečeniki novega prebujenja brez trohice oklevanja izvedejo javni linč humorista. Njihov pravičniški bes sproži poanta šale, ne pa družbena disfunkcija, ki jo šala razpre. So kot kralj, ki ubije sla, ker mu je prinesel slabo novico. Za glasnike prebujene politične korektnosti smeh ni orožje ponižanih, ampak zgolj obsojanja vedno poniževanje. Ti moralistični prekrščevalci humor in z njim smeh dojemajo kot nekaj slabega in rušilnega in ne, kot je zapisal Gogolj, *Božji dar*. Ja, za Gogolja je bil smeh svet. Zame, ki se že od nekaj z

veseljem norčujem sama iz sebe in se od srca smejim duhovitim šalam, tudi tistim na svoj račun, je smeh znak inteligence in duhovne širine. Zato so mi pri srcu nenavadne komedije, odbiti filmi in standup komiki.

Režija Revizorja je tvoje četrto sodelovanje s Šentjakobskim gledališčem. V čem se razlikuje tvoje delo tukaj od siceršnjega in zakaj se rada vračaš, kako razvijaš svojo režijsko poetiko z našimi igralci?

Za vsakega ustvarjalca iz profesionalnega gledališča je delo v ljubiteljskem gledališču v osnovah podobno našim poklicnim nalogam - z eno veliko razliko: tukaj delamo z ljudmi, ki po dolgem in napornem delavniku stopajo na oder z neskajeno radostjo in ljubeznijo do igre. In to ni samo občudovanja in spoštovanja vredno, ampak je, vsaj zame, nekaj najbolj dragocenega in poživljajočega, ker se ob njihovem ustvarjalnem zanosu na vsaki večerni vaji spomnim, zakaj imam rada teater.

Pogovarjal se je Rok Andres.

Tinkara Vrbinc Burnać in Tomaž Urgl

Smeh je ustvarjen za to, da bi se smejali vsemu, kar je v sramoto resnični človeški lepoti. Dober in pošten je ta smeh! Dan nam je predvsem zato, da bi se smejali samim sebi in ne drugim. Kdor nima poguma, da bi se smejal lastnim napakam, ta naj se rajši sploh ne smeje!

Nikolaj Vasiljevič Gogolj

O poštenih lopovih

Gogoljev *Revizor* je vse prej kot le izmišljena zgodba nekega majhnega, od boga in ljudi pozabljenega mesta nekje daleč od meje. Ne le zato, ker temelji na resnični prigodi, pač pa tudi zato, ker se v njeni univerzalnosti lahko prepozna vsak kraj, mesto, trg, vas, selo ali celo država. Policisti, ki na mostu stojijo zaradi lepšega, gradbišča, kjer se koplje zgolj zato, da vodilni nabirajo politične točke pred volitvami, subvencionirani gradbeni projekti, ki se nikoli niso zgodili, in korupcija na vsakem koraku, zlasti pa na najvišjih položajih.

Korupcija je gotovo eden tistih vsakodnevnih pojavov, ki vpliva na življenje vsakogar od nas: vsi se je zavedamo, vsi ji nasprotujemo. Pa vendar ...

Korupcijo je relativno lahko definirati. Njen pomen je določen v Slovarju slovenskega knjižnega jezika, specifično in pravno natančno pa jo opredeljujeta tako Zakon o integriteti in preprečevanju korupcije kot tudi Kazenski zakonik, ki je sicer ne omenja direktno, jo pa opredeljuje v osmih posameznih členih. A v nasprotju z določanjem definicije korupcije je njeno merjenje precej večji izziv. Korupcija vpliva na različne načine in na več različnih področjih, vse od političnega in gospodarskega pa do socialnega, okoljskega in drugih. Vpliva na svobodo, zdravje in premoženje ljudi, v skrajnem primeru ima lahko celo smrtne posledice. Izziv pri merjenju korupcije nastopi zlasti zaradi njene nezakonite narave, običajno se dogaja daleč od oči javnosti, dodatno pa je lahko materialna ali nematerialna in tako še težje oprijemljiva. Težko je meriti tudi posledice korupcije, ki jih občutijo posamezniki, denimo strah, slabo počutje in druge. Včasih je posameznik za kaj prikrajšan, pa se tega niti ne zaveda.

Za merjenje in določanje stopnje korupcije v družbi smo se torej prisiljeni zanašati na občutke in mnenja posameznikov, naključnih vprašanih, katerih odgovori na vnaprej pripravljene vprašalnike so edini kriterij za določitev stopnje korupcije v družbi¹. Ti vprašalniki zaznavajo, do kolikšne mere posamezniki zaznavajo korupcijo okoli sebe in ali se jim zdi, da korupcija kakorkoli vpliva na njihovo življenje.

Elias Rudolf in Tomaž Urgl

Pri tem pa se, kot rečeno, v celoti zanašajo na to, da vprašani sami določijo, kaj korupcija zanje sploh je. Kot se izrazi sodnik Amos: *Kaj pa sploh je greh? Jaz vsem odkrito povem, da jemljem podkupnino. Ampak kakšno? Mlade hrte. To ni nobena podkupnina. Če kdo vzame krznen plašč ali svileno ruto za ženo, to pa je ...*

S tem se torej izriše glavni problem korupcije, saj smo zanjo nemalokrat preprosto slepi ali pa je kot take ne prepoznamo, ker je določena koruptivna praksa v družbi že tako močno zakoreninjena. Vsem nam je denimo znana navada, ki je še danes živa zlasti v manjših krajih in na podeželju, ko pacienti osebnemu zdravniku za novo leto ali ob podobni priložnosti podarijo »kakšno malenkost«, kot je denimo steklenica viskija ali »nekaj malega od domačih kolin«. Je to korupcija? Morda ni, a ko bo naslednjič trda predla in bo potrebna hitra zdravstvena oskrba, morda kak telefonski klic ali dva kakšnemu specialistu, da se preskoči kakšno vrsto ali omogoči kakšno dodatno preiskavo, takrat bo nenadoma tista mala prijaznost ob novem letu postala relevantno sredstvo v komunikaciji med pacientom in zdravnikom.

In prav zaradi te povsem subjektivne percepcije, kje se korupcija začne in kaj sploh pomeni, se je korupcija v družbi tako močno razrasla. Kaj pa je vendar takale malenkost, saj s tem nikomur ne naredim škode. In kaj bo takale malenkost, saj ne bo nihče opazil. In kdo bi mi lahko zameril, če sem pa na nek način samo pomagal prijateljem. Kajti tudi to je jako važen element v tej igri ravnotežja med percepcijo *prav* in *narobe*. Vedno je pomembno tudi to, do kakšne mere škodiš drugim in koliko ljudem okoli sebe pomagaš, da imajo od tvojih drobtin tudi oni koristi. Le tako si namreč v tej igri zagotoviš uspeh. Javna služba za vaše otroke? Izvolite. Najboljše parcele v mestu? Izvolite. Nekaj gradbenega materiala in zastonj delovna sila, da boste imeli nov dovoz? Izvolite. Lepa, nova fasada? Seveda, izvolite, izvolite.

Morda bi lahko trdili, da je človek zaradi tega lopov. A kot bi rekel Anton Antonovič, ki je vedno storil tudi kaj za druge in nikoli nikomur ni zasadil noža v hrbet, je vsaj pošten lopov! In pošteni lopovi so tisto, česar si družba dandanašnji očitno želi. Zdi se, kot da smo vsi že nekako sprejeli,

¹ Nevladna organizacija Transparency international vsako leto objavi seznam 180 držav, ki jih razvrsti glede na Indeks zaznave korupcije (CPI), Slovenija je v preteklem letu denimo skupaj z Italijo, Češko in Gruzijo zasedla 41. mesto, kar nas med drugim postavlja eno mesto za Katar in eno mesto pred Poljsko. (<https://www.transparency.org/en/cpi/2022>)

da je korupcija okrog nas vseprisotna in se je ne bomo uspeli rešiti. Vsi smo nekako sprejeli, da sta zlasti politika in gospodarstvo tista, kjer je korupcija tako rekoč v opisu delovnih nalog. In kadar volimo svoje predstavnike, z veseljem obkrožimo vsakega poštenega lopova, saj »je res, da je skorumpiran, ampak on vsaj ne poskrbi samo zase, pač pa tudi za koga drugega.« Kaj je korupcija, s tem torej postane popolnoma irelevantno vprašanje, saj te bodo preganjali le, če nisi pomagal zadosti ljudem. Če pa si poskrbel še za koga drugega ... ah, kaj pa so to mladi hrti ali pa steklenica viskija!

Eva Jagodic

Gašper Pavc in Katja Fajdiga

Poslanica ob svetovnem dnevu gledališča

Gledališče je tudi medij in družbeno omrežje hkrati. Če smo natančnejši, lahko rečemo, da je eden najstarejših medijev, ki korenini v obredju skupnosti. Gledališče namreč vedno vzpostavi skupnost. Na primer vsi vi, ki na nocojšnji ponedeljek, 27. marca sedite v dvorani, skupaj z nami, ki smo na odru in za njim, praznujete svetovni dan gledališča. To je dan, ko pred začetkom predstave preberemo nekaj besed o gledališču. Tak je naš skupni obred že več kot šestdeset let, čeprav je fenomen gledališča dosti starejši, saj obstaja že tisočletja. V vsej zgodovini človeštva, v tej kroniki vsega najboljšega in najhujšega, kar je človek ustvaril, uničil, iznašel in zavrgel, je gledališče preživelo. Živo je še danes, ker smo se tukaj zbrali, da bi skupaj nekaj doživeli. Vsak bo odšel domov s spominom na ta večer. Morda se boste nocojšnje predstave spominjali še dolgo zatem, ko boste že zdavnaj pozabili na današnje slabe novice, frustracije in objave na družbenih omrežjih. Kajti v gledališču se zgodba vedno zgodi tako, da ste vi, ki sedite in spremljate gledališko igro, tudi del dogajanja. Igralci na odru, ki to zgodbo udejanjajo, zaznavajo vašo navzočnost, pozornost in vaš odnos do uprizorjenega. Čisto mogoče je tudi, da osebno poznate katerega izmed ljudi, ki bodo danes stopili na oder, saj je ljubiteljsko gledališče najstarejše, najbolj dostopno in še zmeraj najbolj odprto med vsemi teatri. Gledališki ljubitelji vsako uprizoritev ustvarjajo izključno iz svoje ljubezni do gledališča. In njihovo plačilo ni samo aplavz, marveč radost, ki izhaja iz vaše rado-vednosti. Tukaj si torej ne delimo všečkov, pač pa ljubezen. Zato je v ljubiteljskem gledališču prav vsaka zgodba, pa najsibo »tragedija, komedija, historija, pastoral, pastoralna komedija, historična pastoral«, predvsem naša skupna LJUBEZENSKA zgodba.

Ira Ratej

Maša Medved, Elias Rudolf, Lili Bačer Kermavner in Gregor Usenik

Gasper Pavc, Katja Fajdiga, Lenka Komba in Janez Usenik

Umetniški svet
v Šentjakobskem g

Razstava IZKUSI
Šentjakobsko gledališče

etovi Ire Ratej
ledališču Ljubljana

12 jeznih mož

Tone Bertoncej in Gregor Usenik

Ne zmerjaj ogledala, če imaš grd fris.

Ruski pregovor

Družina Šentjakobskega gledališča je stara več kot 100 let. Od takrat so igralci odigrali več kot 610 premier z 12.300 ponovitvami. Obstaja pa seveda še večja družina – vi, obiskovalci. Več kot 2.000.000 ljudi si je ogledalo predstave našega gledališča. Zaradi vas in nas to gledališče zares živi.

DARILNA VSTOPNICA Šentjakobskega gledališča je lepo in praktično darilo, ki bo razveselilo vaše najdražje, vaše prijatelje in poslovne partnerje. Vrednost darilne vstopnice je ugodnih 13 EUR, in kar je najpomembneje: obdarovanec si sam izbere termin in predstavo, ki si jo želi ogledati. Kako do darilne vstopnice? Pišite na info@sentjakobsko-gledalisce.si ali pokličite v tajništvo uprave na telefon 031/225 230. Vse drugo prepustite nam. Darilno vstopnico lahko prevzamete osebno ali pa vam jo pošljemo po pošti skupaj z računom, ki ga je mogoče plačati tudi prek spletne banke.

Bodite izvirni, podarite sprostitev in večer, poln smeha in zabave!

PRODAJA - BLAGAJNA ŠGL:

Pri blagajni na Krekovem trgu 2 (vhod pri tunelu pod gradom) od ponedeljka do petka med 17:00 in 18:00 uro ali uro pred predstavo, telefon 031 708 369, ali pišite na e-naslov blagajna@sentjakobsko-gledalisce.si. Poleg na prodajnih mestih MOJE KARTE.SI je nakup vstopnic mogoč tudi v prostorih uprave na Vodnikovem trgu 5 (2. nadstropje) vsak delavnik med 11:00 in 13:00 uro, telefon 031 225 230, ali pišite na e-naslov info@sentjakobsko-gledalisce.si.

Izdajatelj: **Šentjakobsko gledališče**

Direktor: **Milan Golob**

Umetniški vodja: **Rok Andres**

Predsednica društva: **Urška Koželj**

Marketing in stiki

z javnostjo: **Saša Strnad**

Organizator kulturnega

programa: **Srečko Kermavner**

Uredniški odbor: **Rok Andres, Milan Golob, Saša Strnad in Srečko Kermavner**

Lektor: **Renato Horvat**

Celostna grafična podoba

sezone: **Saša Strnad**

Grafično oblikovanje in priprava
na tisk: **Tatjana Jelenc - Vangaro**

Fotografije: **Aleš Košir, Bor Slana in
Saša Strnad**

Tisk: **Tiskarna Present**

ISSN 1318-9093, št. 3

Šentjakobsko gledališče Ljubljana

Sezona 2022/2023

Dejavnost financirata Mestna občina Ljubljana in Javni sklad za kulturne dejavnosti RS. Pokrovitelj jubilejne sezone je Energetika Ljubljana.

Zahvala:

Cvetličarni Šimenc, Optiki Feliks, Čevljarstvu Aleš Beljan,
Mestnemu gledališču ljubljanskemu in Centru Janeza Levca.

Prisrčno vabljeni v Šentjakobsko gledališče Ljubljana!